

РЕШЕНИЕ

№ 366

гр. гр. Добрич, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Галина Д. Жечева
Анна Великова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разглежда докладваното от Анна Великова Въззивно гражданско дело № 20233200500684 по описа за 2023 година

и, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на глава XX от ГПК по повод жалба с вх.рег.№ 12207 от 11.07.2023г. по регистратурата на Районен съд – Добрич, подадена от „А. Грейн“ ЕООД с ЕИК 124604421, гр. Д., ул. „К.М.**“, чрез управителя А.Г. А., срещу решение № 414 от 25.05.2023г. по гр.д.№ 2870/2022г. по описа на Районен съд – Добрич, с което е признато за установено на основание на чл. 422, ал. 1 във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД вр. с чл. 327, ал. 1 от ТЗ в отношенията между ищеца „Крис Ойл Транс“ ЕООД с ЕИК 148144068, гр. А., ул. „Ч.*“, представлявано от управителя Г.Н.Я., и ответника „А. Грейн“ ЕООД, че ответникът дължи на ищеца сумата от 16845,21 лева - главница, от която: 990,01 лева, представляваща неплатена цена за продадено гориво, за което вземане е издадено дебитно известие № ***/09.07.2018г. и 15855,20 лева, представляваща неплатена цена за продадено гориво, за което вземане е издадена фактура №***/19.08.2020г.; ведно със законна лихва за забава върху главните задължения, начиная от подаване на заявлението на 20.06.22г. до окончателното им плащане, за която сума в производството по ч.гр. дело № 1782/2022г. по описа на ДРС е издадена заповед по чл. 410 от ГПК № 796/21.06.2022г.

Въззивникът намира решението за неправилно и незаконосъобразно. Според изложеното в жалбата, от обективно установените факти и събраните доказателства съдът направил неверни изводи като се основал единствено на заключението на назначената съдебно-счетоводна експертиза, което

въззивникът оспорил. Процесното гориво било заявено за доставка от ищеца от трето лице „Транс енд Трейд“ ООД, което обаче поради липса на деклариращи складове уведомило ищеца горивото да бъде доставено в склада на „А. Грейн“ ЕООД, след което „Транс енд Трейд“ ООД ще извърши плащане към ищеца. Приемайки горивото, съгласно нормативните изисквания, въззивникът бил длъжен да го декларира като наличност, но това гориво не било негово и очаквал да бъде изтеглено от „Транс енд Трейд“ ООД след извършване на разплащане от него към ищеца. Така въззивникът обосновава довода си, че исковете следвало да бъдат насочени срещу другото юридическо лице, което е поръчало горивото и следвало да го заплати.

Въззиваемата страна в отговор на жалбата счита същата за неоснователна, а решението на районния съд за правилно като съобразено с установеното, че между страните по делото съществуват трайни търговски отношения по доставка на дизелово гориво, въз основа издадените фактури и заключението на вещото лице. Претендира разноски.

Жалбата е подадена от ответник в първоинстанционното производство с правен интерес от оспорване на неблагоприятното за него решение, на 11.07.2023г. - в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК (с начало 27.06.2023г. и край 11.07.2023г.) и е допустима.

Обжалваното решение е постановено от надлежен състав на Районен съд – Добрич, в рамките на предоставената му от закона правораздавателна власт и компетентност, поради което същото е валидно. Не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуване и надлежно упражняване правото на иск, поради което първоинстанционното съдебно решение е допустимо.

По правилността на съдебния акт, с оглед изложените в жалбата оплаквания, становището на насрещната страна в отговора и въз основа на събраните доказателства, съдът намира следното:

Установява се по делото, че по повод подадено от „Крис Ойл Транс“ ЕООД заявление в Районен съд – Добрич е образувано ч.гр.д.№ 1782/2022г., по което е издадена заповед 796/21.06.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу длъжника „А. Грейн“ ЕООД за следните суми: - 990,01 лева, представляваща неплатена цена за продадено гориво, за което вземане е издадено дебитно известие № ***/09.07.2018г.; - 15855,20 лева, представляваща неплатена цена за продадено гориво, за което вземане е издадена фактура №***/19.08.2020г.; - законна лихва за забава върху главните задължения, начиная от подаване на заявлението на 20.06.22г. до окончателното им плащане; - разноски по делото - 337 лева внесена държавна такса и 912 лева платено адвокатско възнаграждение. Заповедта е връчена на длъжника на 25.07.2022г. и той е подадал възражение по чл. 414, ал. 1 от ГПК на 25.08.2022г. – в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК. С разпореждане № 4961/29.08.2022г., на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, съдът е указал на заявителя възможността да предяви установителен иск относно вземанията в

едномесечен срок. Разпореждането е съобщено на заявителя на дата 07.09.2022г. и в срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК – на 06.10.2022г. (датата на пощенското клеймо, съгласно чл. 62, ал. 2 от ГПК), той е представил доказателство за подадена искова молба с вх.№ 16963/04.10.2022г. (изпратена по пощата на 03.10.2022г.), въз основа на която е образувано гр.д.№ 2870/2022г. по описа на Районен съд – Добрич.

След отстраняване недостатъците ѝ с молба с вх.№ 19042/02.11.2022г., предмет на разглеждане са предявените от „Крис Ойл Транс“ ЕООД против „А. Грейн“ ЕООД по реда на чл. 422 от ГПК искове за установяване вземанията на ищеца, за които е издадена заповед по чл. 410 от ГПК № 796/21.06.2022г. по ч.гр. дело № 1782/2022г. по описа на Районен съд – Добрич, а именно: 990,01 лева - неплатена цена за продадено гориво, за което вземане е издадено дебитно известие № ***/09.07.2018г. и 15855,20 лева - неплатена цена за продадено гориво, за което вземане е издадена фактура №***/19.08.2020г., ведно със законна лихва за забава върху главните задължения, начиная от датата на подаване на заявлението - 20.06.22г., до окончателното им плащане.

Обосноваващите възникването и съществуването на вземанията обстоятелства, изложени в исковата молба, са за съществуващи между страните трайни търговски отношения за продажба и доставка на горива, по които „Крис Ойл Транс“ ЕООД се задължава да предостави дизелово гориво от собствена бензиноколонка на представители на „А. Грейн“ ЕООД, като предаването и приемането на горивото се удостоверява с издаване на фактура и касов бон. Ответното дружество изпълнявало задължението си да заплаща сумите по издадените от ищеца фактури, с изключение на тези по дебитно известие № ***/09.07.2018г. на стойност 990,01 лева и по фактура № ***/19.08.2020г. на стойност 15855,20 лева. При няколкократно покани управителят на ответното дружество потвърждавал задължението си и уверявал, че ще го погаси в рамките на няколко дни. Тъй като това не се случвало, ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, а с исковата молба претендира установяване съществуването на вземанията и присъждане на разноски.

С подадения в срока по чл. 131 от ГПК отговор ответникът е оспорил исковите, като допустими, но неоснователни по съображения, че не е правил заявка при ищеца за доставка на посоченото в исковата молба гориво на стойност 16 845,21 лева, както и, че исковите не са подкрепени с доказателства, тъй като приложената към исковата молба фактура е с получател друго юридическо лице.

Установителната исковата претенция по чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 327, ал. 1 от ТЗ е допустима. Заявена е в едномесечния срок по чл. 415, ал. 1 от ГПК, от легитимирано лице – заявителят в заповедното производство, за установяване съществуването на вземанията си, като продължение на защитата си в заповедното производство.

Налице е идентичност между материалното право, чието изпълнение се претендира по специалния ред на заповедното производство и правото, чието установяване се иска в исковото производство.

С молба с вх.№ 1266/20.01.2023г. (преди първото съдебно заседание) ищецът е представил посочените като доказателства в исквата молба и издадени от него дебитно известие № ***/09.07.2018г. и фактура № ***/19.08.2020г. Те документират сключени договори за продажба и доставка на горива – дизелово гориво Е5 на стойност 990,01 лева с ДДС (дебитното известие) и газьол за ИПТ и трактори на стойност 12763,67 лева без ДДС, транспорт на стойност 189 лева без ДДС и престой на стойност 260 лева без ДДС, с обща стойност 15855,20 лева с ДДС (фактурата). Не носят подписи на страните по сделките.

За изясняване на делото от фактическа страна по делото е привлечено вещо лице, чието заключение (противно на изложеното във въззивната жалба) не е оспорено от ответника, сега въззивник и не са налице причини същото да не бъде възприето от съда – изготвено е от специалист с необходимите познания в областта, изводите са направени въз основа писмените доказателства по делото и констатациите при проверка в счетоводството на двете страни. Възражения за непълнота или необоснованост на заключението не са заявени при изслушване на експерта в съдебно заседание пред първоинстанционния съд, съгласно чл. 203, ал. 3 от ГПК, не се навеждат и във въззивната жалба. Заключение е правилно е ценено при постановяване на обжалваното решение. Вещото лице е установило, че сумите по процесната фактура и дебитно известие са: включени в дневниците за продажби на „Крис Ойл Транс“ ЕООД и в справка - декларация по ЗДДС, като съответно е внесен дължимият се ДДС; включени в дневниците за покупки на „А. Грейн“ ЕООД и в справка - декларация по ЗДДС и за тях е ползван данъчен кредит. Според експертизата, по счетоводните данни на „А. Грейн“ ЕООД фактурата и дебитното известие са осчетоводени по дебита на сметка 302 „Материали“ и 4531 „Начислен данък за покупките“ и по кредита на сметка 401 „Доставчици. Към датата на изготвяне на експертизата по тях няма постъпило плащане, не се твърди извършването му и в хода на настоящото производство.

Единственото възражение на ответника срещу исковете е било, че той не е правил заявка при ищеца за доставка на горивото по фактурата и дебитното известие. Нови фактически твърдения в обосноваване на възраженията срещу исковете не са допустими пред въззивния съд и наведените такива във въззивната жалба, че получател на горивото е било трето юридическо лице „Транс енд Трейд“ ООД, като преклудирани, не подлежат на обсъждане от въззивния съд.

При така събраните доказателства, претеднираните вземания са доказани по основание и размер. Установено е, че между страните са съществували търговски отношения през 2018г. и 2020г. с предмет продажба на стоки (горива) по чл. 318 от ТЗ. Сключването на търговските сделки, за

чиято действителност не е предвидена форма, е доказано по делото от надлежното осчетоводяване на дебитно известие № ***/09.07.2018г. и фактура № ***/19.08.2020г. от двете страни. Отразяването на фактурата в счетоводството на ответника, включването ѝ в дневника за продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по нея представляват признание както за съществуването на правоотношението по договор за търговска продажба на стоката, така и за доставка на същата (така решение № 42/19.04.2010г. по т.д. № 593/2009г. на ВКС, II т.о.; решение № 252/03.01.2013г. по т. д. № 1067/2011г. на ВКС, II т.о.). От неоспореното заключение по съдебно - счетоводната експертиза се установява, че дебитно известие № ***/09.07.2018г. и фактура № ***/19.08.2020г. (съдържащи всички елементи на договора – страни, стока, цена) са осчетоводени от двете дружества, декларирани са от „А. Грейн“ ЕООД като получател пред ТД на НАП и той е ползвал съответния данъчен кредит. С това, въпреки липсата на подписи на фактурата и дебитното известие в удостоверяване получаването на стоката по тях, е доказано и изпълнението на продавача да предаде продадените вещи на купувача, както и постигнатата договореност за заплащане от купувача на разходите за транспорт (включени изрично във фактура № № ***/19.08.2020г.).

Съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗЗД, която разпоредба намира приложение и при търговските сделки (така чл. 288 от ТЗ), всяка от страните по договора трябва да изпълнява задълженията си по него точно и добросъвестно, съобразно изискванията на закона, а съгласно чл. 302 от ТЗ – и с грижата на добрия търговец. Основното задължение на купувача по договора за търговска продажба е плащането на цената на стоката – предмет на договора и изпълнение на това задължение от страна на „А. Грейн“ ЕООД по делото не е установено. Следователно исквете за установяване съществуването на вземанията са основателни.

Като е стигнал до същия правен извод, районният съд е постановил законосъобразен акт, който следва да бъде потвърден. В съответствие с приетото в т. 12 от тълкувателно решение № 4/2014г. на ОСГТК на ВКС е осъждането на ответника да заплати на ищеца разноските в заповедното производство, наред с тези, направени в хода на разглеждане на установителните иски.

При този резултат, на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК въззиваемата страна има право на разноски, но доказателства за направата им не са представени, поради което и не се присъждат.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 414 от 25.05.2023г. по гр.д.№ 2870/2022г.

по описа на Районен съд – Добрич.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____